

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (druhého senátu)

4. července 2019*

„Řízení o předběžné otázce – Volný pohyb služeb – Směrnice 2010/13/EU – Audiovizuální mediální služby – Televizní vysílání – Článek 3 odst. 1 a 2 – Svoboda přijímání a dalšího vysílání – Podněcování k nenávisti na základě státní příslušnosti – Opatření přijatá přijímajícím členským státem – Dočasná povinnost poskytovatelů mediálních služeb a jiných osob poskytujících službu vysílání televizních kanálů či pořadů po internetu šířit či dále přenášet televizní kanál na území tohoto členského státu pouze v rámci balíčku televizních programů za příplatek“

Ve věci C-622/17,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Vilniaus apygardos administracinis teismas (Krajský správní soud ve Vilniusu, Litva) ze dne 26. října 2017, došlým Soudnímu dvoru dne 3. listopadu 2017, v řízení

Baltic Media Alliance Ltd

proti

Lietuvos radio ir televizijos komisija,

SOUDNÍ DVŮR (druhý senát),

ve složení A. Arabadžev, předseda senátu, K. Lenaerts, předseda Soudního dvora vykonávající funkci soudce druhého senátu, T. von Danwitz, C. Vajda (zpravodaj) a P. G. Xuereb, soudci,

generální advokát: H. Saugmandsgaard Øe,

vedoucí soudní kanceláře: M. Aleksejev, vedoucí oddělení,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 28. listopadu 2018,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Baltic Media Alliance Ltd R. Audzevičiusem, advokatas, a H. Stelmokaitisem,
- za Lietuvos radijo ir televizijos komisija A. Iškauskasem a J. Nikė, advokatai,
- za litevskou vládu K. Juodelytė, jakož i R. Dzikovičem a D. Kriaučiūnasem, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi A. Steiblytė, jakož i G. Braunem a S. L. Kalėdou, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 28. února 2019,

* Jednací jazyk: litevština.

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 3 odst. 1 a 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/13/EU ze dne 10. března 2010 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb (směrnice o audiovizuálních mediálních službách) (Úř. věst. 2010, L 95, s. 1).
- 2 Tato žádost byla předložena ve sporu mezi společnostmi Baltic Media Alliance Ltd. (dále jen „BMA“) a Lietuvos radijo ir televizijos komisija (Litevská rada pro rozhlasové a televizní vysílání; dále jen „LRTK“) týkajícím se rozhodnutí tohoto orgánu ze dne 18. května 2016 (dále jen „rozhodnutí ze dne 18. května 2016“), kterým byla poskytovatelům mediálních služeb působícím na litevském území a dalším osobám poskytujícím litevským spotřebitelům službu vysílání televizních kanálů či pořadů po internetu uložena povinnost šířit či dále přenášet po dobu 12 měsíců od vstupu tohoto rozhodnutí v platnost kanál NTV Mir Lithuania na litevském území pouze v rámci balíčku televizních programů za příplatek.

Právní rámec

Evropská úmluva o přeshraniční televizi

- 3 Článek 4 Evropské úmluvy o přeshraniční televizi podepsané ve Štrasburku dne 5. května 1989, nazvaný „Svoboda příjmu a převzatého vysílání“, zní takto:

„Smluvní strany zajistí svobodu projevu a právo na informace v souladu s článkem 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod [podepsané dne 4. listopadu 1950 v Římě], zaručí svobodu příjmu a nebudou na svém území omezovat převzaté vysílání programů, které jsou v souladu s podmínkami této Úmluvy.“

Unijní právo

Směrnice 89/552/EHS

- 4 Směrnice Rady 89/552/EHS ze dne 3. října 1989 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání (Úř. věst. 1989, L 298, s. 23; Zvl. vyd. 06/01, s. 224) uváděla ve čtvrtém, devátém, desátém a patnáctém bodě odůvodnění toto:

„vzhledem k tomu, že Rada Evropy přijala Evropskou úmluvu o televizním vysílání do zahraničí;

[...]

vzhledem k tomu, že právní a správní předpisy členských států týkající se televizního vysílání a kabelového rozvodu obsahují rozdíly ustanovení, z nichž některé mohou bránit volnému pohybu vysílání ve Společenství a mohou narušovat hospodářskou soutěž uvnitř společného trhu;

vzhledem k tomu, že všechna taková omezení volného vysílání ve Společenství musí být podle Smlouvy zrušena;

[...]

vzhledem k tomu, že povinnost členského státu původu ujistit se, že vysílání je provozováno v souladu s vnitrostátními právními předpisy koordinovanými touto směrnicí, je s ohledem na právo Společenství dostatečná k zabezpečení volného pohybu vysílání, aniž by bylo nezbytné v přijímajících členských státech provádět ze stejných důvodů další kontrolu; že nicméně přijímající členský stát může výjimečně a za daných podmínek prozatímně pozastavit další přenos televizního vysílání.“

5 Článek 2 odst. 2 této směrnice zněl:

„Členské státy zajišťují svobodu příjmu a nesmějí bránit dalšímu šíření televizního vysílání z jiných členských států na svém území z důvodů, které spadají do oblastí upravených touto směrnicí. Mohou dočasně pozastavit další přenos televizního vysílání, jestliže jsou splněny tyto podmínky:

[...]“

Směrnice 97/36/ES

6 Směrnicí Evropského parlamentu a Rady 97/36/ES ze dne 30. června 1997, kterou se mění směrnice 89/552 (Úř. věst. 1997, L 202, s. 60; Zvl. vyd. 06/02, s. 321), bylo nahrazeno znění článku 2 směrnice 89/552 a do směrnice 89/552 byl vložen nový článek 2a, který v odstavcích 1 a 2 stanovil:

„1. Členské státy zajišťují svobodu příjmu a nebrání dalšímu přenosu televizního vysílání z jiných členských států na svém území z důvodů, které spadají do oblastí upravených touto směrnicí.

2. Členské státy se mohou přechodně odchýlit od odstavce 1, jsou-li splněny tyto podmínky:

[...]“

Směrnice 2010/13

7 Směrnicí 2010/13 byla kodifikována a zrušena směrnice 89/552, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/65/ES ze dne 11. prosince 2007 (Úř. věst. 2007, L 332, s. 27). Body 1, 4, 5, 8, 26, 35, 36, 41, 43, 54 a 104 odůvodnění směrnice 2010/13 zní:

„1) Směrnice [...] 89/552 [...] byla několikrát podstatně změněna [...]. Z důvodu srozumitelnosti a přehlednosti by měla být uvedena směrnice kodifikována.

[...]

4) Ve světle nových technologií v oblasti přenosu audiovizuálních mediálních služeb předpisový rámec upravující provozování televizního vysílání by měl zohlednit dopad strukturálních změn, šíření informačních a komunikačních technologií (ICT) a technického rozvoje na obchodní modely, zejména na financování komerčního vysílání, a měl by zajistit optimální podmínky pro konkurenceschopnost a právní jistotu, pokud jde o evropský průmysl informačních technologií a evropský mediální průmysl a služby, jakož i respektování kulturní a jazykové rozmanitosti.

5) Audiovizuální mediální služby jsou ve stejné míře kulturními i ekonomickými službami. Jejich rostoucí význam pro společnost, demokracii – především zajištěním svobody informací, názorové rozmanitosti a plurality médií – vzdělávání a kulturu odůvodňuje používání zvláštních pravidel pro tyto služby.

[...]

8) Je nezbytné, aby členské státy zajistily zamezení jednání, která mohou omezovat volnost pohybu televizního vysílání a obchod s ním nebo která mohou podporovat vytvoření dominantního postavení, jež způsobuje omezení pluralismu a svobody informací přenášených televizí a omezení svobody informací obecně.

[...]

26) Pro účely této směrnice by definice poskytovatele mediálních služeb neměla zahrnovat fyzické ani právnické osoby, které pouze šíří pořady, za něž nesou redakční odpovědnost třetí osoby.

[...]

35) Stanovením řady praktických kritérií má být s úplností upraveno, že nad poskytovatelem mediálních služeb má v souvislosti s poskytováním služeb, které jsou předmětem této směrnice, pravomoc pouze jeden členský stát. S přihlédnutím k judikatuře Soudního dvora [...], a aby se zabránilo vakuu pravomoci, je nicméně vhodné jako rozhodující kritérium pro určení pravomoci členského státu stanovit kritérium usazení ve smyslu článků 49 až 55 [SFEU].

36) Povinnost členského státu původu ujistit se, že vysílání je provozováno v souladu s vnitrostátními právními předpisy koordinovanými touto směrnicí, je s ohledem na právo Unie dostatečná k zabezpečení volného pohybu vysílání, aniž by bylo nezbytné v přijímajících členských státech provádět ze stejných důvodů další kontrolu. Nicméně přijímající členský stát může výjimečně a za daných podmínek prozatímně pozastavit další přenos televizního vysílání.

[...]

41) Členské státy by měly mít možnost použít v oblastech koordinovaných touto směrnicí podrobnější nebo přísnější pravidla pro poskytovatele mediálních služeb spadající do jejich pravomoci, a při tom by měly zajistit, aby byla tato pravidla v souladu s obecnými zásadami práva Unie. V situacích, kdy subjekt televizního vysílání spadající do pravomoci jednoho členského státu provozuje televizní vysílání, které je zcela nebo převážně směřováno na území jiného členského státu, by vhodným řešením, jež zohlední obavy členských států, aniž by bylo zpochybněno řádné uplatňování zásady země původu, měl být požadavek, aby členské státy vzájemně spolupracovaly, a v případě obcházení těchto přísnějších pravidel by řešením měla být kodifikace judikatury Soudního dvora [...] v kombinaci s ještě účinnějším postupem. Pojem pravidel obecného veřejného zájmu byl zaveden Soudním dvorem v jeho judikatuře ve vztahu k článkům 43 a 49 [ES] (nynějším článkům 49 a 56 [SFEU]) a zahrnuje mimo jiné pravidla ochrany spotřebitele, ochrany nezletilých osob a kulturní politiky. Členský stát žádající o spolupráci by měl zajistit, aby tato specifická vnitrostátní pravidla byla objektivně nezbytná, uplatňovaná nediskriminačním způsobem a přiměřená.

[...]

43) Podle této směrnice mohou členské státy bez ohledu na uplatňování zásady země původu nadále přijímat opatření omezující volný pohyb televizního vysílání, ale pouze za podmínek stanovených v této směrnicí a v souladu s postupem stanoveným v této směrnicí. Podle ustálené judikatury Soudního dvora je nutno jakékoli omezení volného pohybu služeb, například jakoukoli odchylku od základní zásady Smlouvy, vykládat restriktivně [...].

[...]

54) Členské státy mají možnost přijímat opatření, která považují za vhodná pro služby audiovizuálních médií ze třetích zemí, jež nesplňují podmínky podle článku 2, pokud jsou v souladu s právem Unie a s mezinárodními závazky Unie.

[...]

104) Jelikož cílů této směrnice, totiž vytvoření oblasti bez vnitřních hranic pro audiovizuální mediální služby při současném zajištění vysokého [vysoké] úrovně ochrany cílů obecného zájmu, zejména ochrany nezletilých osob, lidské důstojnosti a podpory práv osob se zdravotním postižením, nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni členských států, a proto jich může být z důvodu rozsahu a účinků této směrnice lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 [SEU]. [...]"

8 Článek 1 odst. 1 písm. a) a c) až f) směrnice 2010/13, který je součástí kapitoly I uvedené směrnice, nazvané „Definice“, stanoví:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

a) ‚audiovizuální mediální službou‘

i) služba ve smyslu článků 56 a 57 [SFEU], za kterou nese redakční odpovědnost poskytovatel mediálních služeb a jejímž hlavním účelem je poskytování pořadů široké veřejnosti za účelem informování, zábavy nebo vzdělávání prostřednictvím sítí elektronických komunikací ve smyslu čl. 2 písm. a) směrnice [Evropského parlamentu a Rady 2002/21/ES ze dne 7. března 2002 o společném předpisovém rámci pro sítě a služby elektronických komunikací (rámcová směrnice) (Úř. věst. 2002, L 108, s. 33; Zvl. vyd. 13/29, s. 349)]. Touto audiovizuální mediální službou je buď televizní vysílání definované v písmenu e) tohoto článku, nebo audiovizuální mediální služba na vyžádání definovaná v písmenu g) tohoto článku,

[...]

[...]

c) ‚redakční odpovědností‘ provádění účinné kontroly výběru pořadů i jejich chronologické uspořádání v programové skladbě u televizního vysílání nebo v katalogu u audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání. Redakční odpovědnost nemusí zahrnovat právní odpovědnost za poskytovaný obsah nebo poskytované služby podle vnitrostátního práva;

d) ‚poskytovatelem mediálních služeb‘ fyzická nebo právnická osoba, která má redakční odpovědnost za výběr audiovizuálního obsahu v audiovizuální mediální službě a určuje způsob organizace této služby;

e) ‚televizním vysílání‘ (tj. lineární audiovizuální mediální službou) audiovizuální mediální služba poskytovaná poskytovatelem mediálních služeb pro simultánní sledování pořadů na základě programové skladby;

f) ‚subjektem televizního vysílání‘ poskytovatel mediální služby televizního vysílání;“

9 Článek 2 odst. 1 až 3 směrnice 2010/13 zní:

„1. Každý členský stát zajistí, aby veškeré audiovizuální mediální služby šířené poskytovateli mediálních služeb spadajícími do jeho pravomoci byly v souladu s právními pravidly vztahujícími se na audiovizuální mediální služby určené veřejnosti v dotyčném členském státě.

2. Pro účely této směrnice spadá do pravomoci členského státu jakýkoliv z následujících poskytovatelů mediálních služeb:

a) ti, kteří jsou v tomto členském státě usazeni v souladu s odstavcem 3; [...]

[...]

3. Pro účely této směrnice se poskytovatel mediálních služeb považuje za usazeného v členském státě v těchto případech:

- a) poskytovatel mediálních služeb má v tomto členském státě skutečné sídlo a redakční rozhodnutí o audiovizuální mediální službě jsou přijímána v tomto členském státě;
- b) má-li poskytovatel mediálních služeb skutečné sídlo v jednom členském státě, avšak redakční rozhodnutí o audiovizuální mediální službě jsou přijímána v jiném členském státě, považuje se za usazeného v členském státě, v němž působí podstatná část pracovníků zajišťujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb. Působí-li podstatná část pracovníků zajišťujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb v obou těchto členských státech, považuje se poskytovatel mediálních služeb za usazeného v členském státě, v němž má skutečné sídlo. Nepůsobí-li podstatná část pracovníků zajišťujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb v žádném z těchto členských států, považuje se poskytovatel mediálních služeb za usazeného v členském státě, ve kterém jako v prvním zahájil činnost v souladu s právem tohoto členského státu, za podmínky, že s tímto členským státem udržuje stálé a skutečné hospodářské spojení;
- c) má-li poskytovatel mediálních služeb skutečné sídlo v členském státě, avšak rozhodnutí o audiovizuální mediální službě jsou přijímána ve třetí zemi nebo naopak, považuje se za usazeného v dotyčném členském státě, působí-li podstatná část pracovníků zajišťujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb v tomto členském státě.“

10 Článek 3 odst. 1 a 2 této směrnice stanoví:

„1. Členské státy zajistí svobodu příjmu a nebrání dalšímu přenosu audiovizuálních mediálních služeb z jiných členských států na svém území z důvodů, které spadají do oblastí upravených touto směrnicí.

2. Pokud jde o televizní vysílání, mohou se členské státy prozatímně odchýlit od odstavce 1 za těchto podmínek:

- a) televizní vysílání z jiného členského státu zřejmým, závažným a hrubým způsobem porušuje čl. 27 odst. 1 nebo 2 nebo článek 6;
- b) subjekt televizního vysílání během předchozích dvanácti měsíců již nejméně dvakrát porušil písmeno a);
- c) dotyčný členský stát písemně oznámil subjektu televizního vysílání a Komisi údajná porušení a opatření, která zamýšlí přijmout v případě opětovného porušení;
- d) konzultace s členským státem, z něhož se vysílá, a Komisí nevedla ve lhůtě 15 dnů od oznámení podle písmene c) ke smírnému řešení a údajné porušení trvá.

Komise rozhodne ve lhůtě dvou měsíců ode dne oznámení opatření přijatých členským státem o slučitelnosti těchto opatření s právem Unie. V případě záporného rozhodnutí musí členský stát uvedená opatření neprodleně ukončit.“

11 Článek 4 odst. 2 až 5 uvedené směrnice stanoví:

„2. V případech, kdy členský stát:

- a) využil možnost přijetí podrobnějších nebo přísnějších pravidel obecného veřejného zájmu podle odstavce 1 a

b) má za to, že subjekt televizního vysílání spadající do pravomoci jiného členského státu poskytuje televizní vysílání, které je zcela nebo převážně směřováno na jeho území,

může kontaktovat příslušný členský stát, který má pravomoc, za účelem dosažení vzájemně uspokojivého řešení veškerých vzniklých problémů. Po obdržení odůvodněné žádosti prvního členského státu požádá členský stát, který má pravomoc, subjekt televizního vysílání, aby dodržoval příslušná pravidla obecného veřejného zájmu. Členský stát, který má pravomoc, sdělí prvnímu členskému státu do dvou měsíců výsledky, kterých v návaznosti na tuto žádost dosáhl. Kterýkoli z těchto členských států může vyzvat kontaktní výbor zřízený podle článku 29, aby daný případ posoudil.

3. První členský stát může přijmout vhodná opatření proti subjektu televizního vysílání, má-li za to, že:

- a) výsledky dosažené uplatněním odstavce 2 nejsou uspokojivé a
- b) dotýčný subjekt televizního vysílání se usadil v jiném členském státě, který má pravomoc, aby obešel přísnější pravidla v oblastech koordinovaných touto směrnicí, jež by se na něj vztahovala, pokud by byl usazen v prvním členském státě.

Tato opatření musí být objektivně nezbytná, uplatňovaná nediskriminačním způsobem a přiměřená ve vztahu k cílům, které sledují.

4. Členský stát může přijmout opatření podle odstavce 3, pouze pokud jsou splněny tyto podmínky:

- a) členský stát oznámil Komisi a členskému státu, v němž je usazen subjekt televizního vysílání, svůj úmysl přijmout taková opatření, přičemž uvedl důvody, na jejichž základě situaci posoudil, a
- b) Komise rozhodla, že opatření jsou slučitelná s právem Unie, a zejména, že posouzení ze strany členského státu, jež tato opatření podle odstavců 2 a 3 přijal, jsou řádně odůvodněna.

5. Komise rozhodne do tří měsíců od oznámení podle odst. 4 písm. a), zda jsou opatření slučitelná s právem Unie. Pokud Komise rozhodne, že jsou opatření neslučitelná s právem Unie, dotýčný členský stát od přijetí plánovaných opatření upustí.“

12 Článek 6 téže směrnice stanoví:

„Členské státy vhodnými prostředky zajistí, aby audiovizuální mediální služby poskytované poskytovateli spadajícími do jejich pravomoci neobsahovaly podněcování k nenávisti na základě rasy, pohlaví, náboženského vyznání nebo národnosti.“

Litvské právo

13 Článek 19 odst. 1 bod 3 Lietuvos Respublikos visuomenės informavimo įstatymas (litevský zákon o poskytování informací veřejnosti) ze dne 2. července 2006 (Žin., 2006, č. 82-3254), ve znění použitelném v době sporu v původním řízení (dále jen „zákon o poskytování informací veřejnosti“), kterým se provádí článek 6 směrnice 2010/13, stanoví:

„Je zakázáno šířit v médiích informace

[...]

- 3) které obsahují válečnou propagandu, podněcují k válce či nenávisti, posměchu či pohrdání, nebo které podporují diskriminaci, násilí či tvrdé fyzické zacházení se skupinou osob či osobou náležící do této skupiny na základě věku, pohlaví, sexuální orientace, etnického původu, rasy, státní příslušnosti, občanství, jazyka, původu, sociálního postavení, víry, přesvědčení, názorů či náboženství; [...]"

14 Článek 33 odst. 11 a 12 tohoto zákona stanoví:

„11. Subjekty zajišťující další přenos televizních kanálů a jiné osoby poskytující litevským spotřebitelům službu internetového vysílání televizních kanálů a/nebo programů, které sestavují balíčky televizních programů dále přenášených a/nebo šířených přes internet, jsou povinny dodržovat pravidla stanovená [LR TK] ohledně složení takových balíčků a zaručit právo spotřebitelů na nestranné informace, názorovou, kulturní a jazykovou rozmanitost a na přiměřenou ochranu nezletilých osob proti nežádoucímu vlivu informací sdělovaných veřejnosti. Televizní programy, jejichž prostřednictvím jsou šířeny informace zakázané podle čl. 19 odst. 1 bodu 3 [tohoto zákona], mohou být po dobu dvanácti měsíců od data přijetí rozhodnutí podle odst. 12 bodu 1 tohoto článku dále přenášeny a/nebo šířeny přes internet pouze v rámci balíčku televizních programů za příplatek, který v tomto případě nesmí být dotován, podporován či jinak zvýhodňován, a jeho cena nesmí být nižší než náklady vynaložené poskytovatelem služby na nabytí, další přenos nebo internetové vysílání televizních programů, které jsou součástí takových balíčků.

12. Zjistí-li [LR TK], že prostřednictvím televizního kanálu, který je dále přenášen a/nebo šířen přes internet do členských států Evropské unie, do států, které jsou členy Evropského hospodářského prostoru, nebo do jiných evropských států, které ratifikovaly Evropskou úmluvu o přeshraniční televizi přijatou Radou Evropy, nebo ve vysílání takového kanálu jsou zveřejňovány, přenášeny a propagovány informace zakázané podle čl. 19 odst. 1 bodů 1, 2 a 3 [tohoto zákona]

1) přijme rozhodnutí, podle kterého lze dotčený kanál šířit pouze v rámci balíčku televizních programů za příplatek, a informuje o této skutečnosti subjekty televizního vysílání a jiné osoby, které poskytují litevským spotřebitelům služby šíření televizních kanálů a/nebo televizního vysílání přes internet;

2) přijme bezodkladně opatření stanovená v článku 34¹ tohoto zákona, aby zaručila vysílání televizních kanálů a/nebo programů splňujících požadavky [uvedeného] zákona.

[...]"

15 Článek 34¹ odst. 1 a 3 zákona o poskytování informací veřejnosti provádí čl. 3 odst. 1 a 2 směrnice 2010/13. Článek 34¹ odst. 1 tohoto zákona stanoví, že v Litevské republice je zaručena svoboda příjmu audiovizuálních mediálních služeb mimo jiné z členských států. Článek 34¹ odst. 3 uvedeného zákona stanoví, že tuto svobodu lze „prozatímně omezit“, pokud jsou splněny čtyři podmínky, jež odpovídají podmínkám stanoveným v čl. 3 odst. 2 směrnice 2010/13.

16 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že základním balíčkem se rozumí balíček televizních kanálů sestavený a poskytovaný spotřebitelům za pevně stanovený poplatek subjektem televizního vysílání či jinou osobou poskytující uvedeným spotřebitelům služby spočívající v šíření televizních kanálů či televizního vysílání přes internet. Balíčkem televizních programů za příplatek se rozumí balíček televizních kanálů poskytovaný spotřebitelům za příplatek, který není zahrnut v ceně za základní balíček.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 17 Společnost BMA, zapsaná ve Spojeném království, je držitelem licence k vysílání televizního kanálu NTV Mir Lithuania poskytnuté Office of Communications (telekomunikační úřad, Spojené království).
- 18 LRTK vydala v souladu s čl. 33 odst. 11 a čl. 33 odst. 12 bodem 1 zákona o poskytování informací veřejnosti rozhodnutí ze dne 18. května 2016. Důvodem pro vydání tohoto rozhodnutí byla skutečnost, že pořad s názvem „Ypatingas įvykis. Tyrimas“ („Zvláštní událost: Vyšetřování“) vysílaný dne 15. dubna 2016 na kanále NTV Mir Lithuania obsahoval informace podněcující k nesnášenlivosti na základě státní příslušnosti, které jsou zakázány podle čl. 19 odst. 1 bodu 3 tohoto zákona.
- 19 Dne 22. června 2016 vydala LRTK nové rozhodnutí, kterým změnila rozhodnutí ze dne 18. května 2016. Zrušila povinnost šířit kanál NTV Mir Lithuania pouze v rámci balíčku televizních programů za příplatek a zahájila řízení o prozatímním pozastavení vysílání tohoto kanálu ve smyslu čl. 34¹ odst. 3 zákona o poskytování informací veřejnosti. V této souvislosti informovala společnost BMA o protiprávním jednání, jež bylo zjištěno rozhodnutím ze dne 18. května 2016, a rovněž o opatřeních, která hodlá přijmout v případě, že se takové protiprávní jednání bude opakovat. Dotčené protiprávní jednání oznámila LRTK také telekomunikačnímu úřadu.
- 20 Téhož dne podala společnost BMA k Vilniaus apygardos administracinis teismas (Krajský správní soud ve Vilniusu) žalobu na zrušení rozhodnutí ze dne 18. května 2016. V této souvislosti BMA mimo jiné namítá, že toto rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s čl. 3 odst. 2 směrnice 2010/13 a brání dalšímu přenosu televizního kanálu z členského státu. Důvody pro stanovení této překážky a postup pro přijetí tohoto rozhodnutí tedy podle ní musí splňovat podmínky tohoto ustanovení. K tomu však nedošlo.
- 21 Za těchto okolností se Vilniaus apygardos administracinis teismas (Krajský správní soud ve Vilniusu) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Vztahuje se čl. 3 odst. 1 a 2 [směrnice 2010/13] pouze na případy, kdy přijímající členský stát hodlá pozastavit šíření a/nebo další přenos televizního vysílání, anebo se vztahuje i na ostatní opatření přijatá přijímajícím státem, aby jiným způsobem omezil svobodu příjmu a dalšího přenosu televizních programů?
- 2) Musí být bod 8 odůvodnění a čl. 3 odst. 1 a 2 [směrnice 2010/13] vykládány v tom smyslu, že zakazují přijímajícím členským státům, aby poté, co zjistily, že v rámci televizního programu dále přenášeného a/nebo šířeného přes internet z členského státu Evropské unie byl odvysílán, předán k distribuci a distribuován obsah ve smyslu článku 6 směrnice 2010/13, přijaly bez splnění podmínek stanovených v čl. 3 odst. 2 této směrnice takové rozhodnutí, jako je rozhodnutí podle čl. 33 odst. 11 a čl. 33 odst. 12 bodu 1 [zákonu o poskytování informací veřejnosti], tj. rozhodly se subjektům provozujícím další vysílání na území přijímajícího členského státu a jiným osobám poskytujícím služby spočívající v šíření televizních programů přes internet prozatímně uložit povinnost, podle níž mohou televizní kanál nadále šířit a/nebo dále přenášet přes internet pouze v rámci balíčků televizních programů za příplatek?“

K předběžným otázkám

K přípustnosti

- 22 LRTK a litevská vláda tvrdí, že žádost o rozhodnutí o předběžné otázce je nepřípustná.

- 23 Zaprvé uvádí, že položené otázky jsou hypotetické. Tentýž den, kdy BMA podala žalobu k předkládajícímu soudu, totiž LRTK změnila rozhodnutí ze dne 18. května 2016, zrušila povinnost šířit kanál NTV Mir Lithuania pouze v rámci balíčku televizních programů za příplatek a zahájila řízení o pozastavení vysílání v souladu s čl. 3 odst. 2 směrnice 2010/13, takže původní řízení se podle nich stalo bezpředmětným a BMA již nemá právní zájem na tom, aby byla konstatována protiprávnost tohoto rozhodnutí.
- 24 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury je řízení zavedené článkem 267 SFEU nástrojem spolupráce mezi Soudním dvorem a vnitrostátními soudy, jehož prostřednictvím Soudní dvůr poskytuje vnitrostátním soudům výklad unijního práva, který je pro ně nezbytný k vyřešení sporu, jež tyto soudy mají rozhodnout (zejména viz rozsudek ze dne 6. září 2016 ve věci Petruhin, C-182/15, EU:C:2016:630, bod 18).
- 25 Z této judikatury také vyplývá, že je věcí pouze vnitrostátního soudu, kterému byl spor předložen a jenž musí nést odpovědnost za soudní rozhodnutí, které bude vydáno, aby posoudil s ohledem na konkrétní okolnosti věci jak nezbytnost rozhodnutí o předběžné otázce pro vydání jeho rozsudku, tak relevanci otázek, které klade Soudnímu dvoru. Jestliže se tedy položené otázky týkají výkladu normy unijního práva, je Soudní dvůr v zásadě povinen rozhodnout (rozsudek ze dne 10. prosince 2018, Wightman a další, C-621/18, EU:C:2018:999, bod 26, jakož i citovaná judikatura).
- 26 Z toho vyplývá, že k otázkám týkajícím se unijního práva se váže domněnka relevance. Soudní dvůr smí rozhodnutí o předběžné otázce položené vnitrostátním soudem odmítnout pouze tehdy, pokud je zjevné, že žádaný výklad unijní normy nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém nebo také pokud Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny (rozsudek ze dne 10. prosince 2018, Wightman a další, C-621/18, EU:C:2018:999, bod 27, jakož i citovaná judikatura).
- 27 Dále je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury není důvodem existence žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce vydávání konzultativních stanovisek k obecným nebo hypotetickým otázkám, ale potřeba skutečného vyřešení sporu (rozsudek ze dne 10. prosince 2018, Wightman a další, C-621/18, EU:C:2018:999, bod 28 a citovaná judikatura).
- 28 V tomto případě předkládající soud v předkládacím rozhodnutí uvedl, že rozhodnutí ze dne 18. května 2016 sice bylo změněno, jelikož LRTK zrušila opatření napadaná společností BMA, avšak musí rozhodnout, zda LRTK tímto rozhodnutím porušila práva této společnosti a zda bylo uvedené rozhodnutí legální v okamžiku, kdy bylo vydáno.
- 29 BMA v tomto ohledu tvrdí, že rozhodnutí ze dne 18. května 2016 bylo platné od 23. května do 27. června 2016 a v tomto období pro ni mělo nepříznivé účinky, přičemž změnou tohoto rozhodnutí LRTK neuznala jeho protiprávnost ani nenapravila jeho důsledky, které již nastaly. BMA dále poznamenává, že konstatování protiprávnosti rozhodnutí ze dne 18. května 2016 by zabránilo riziku, že se taková situace v budoucnu bude opakovat.
- 30 To, že LRTK k datu podání žaloby v původním řízení zrušila opatření napadaná společností BMA, tedy podle všeho neučinilo zadost jejím požadavkům, a proto spor před předkládajícím soudem skutečně existuje.
- 31 Za těchto okolností se tak podle ní nejeví, že je spor v původním řízení bezpředmětný a že předběžné otázky nemají žádný vztah k realitě sporu či se týkají hypotetického problému.
- 32 Zadruhé litevská vláda tvrdí, že takové opatření, kterým byla uložena povinnost šířit po dobu dvanácti měsíců určitý televizní kanál pouze v rámci balíčku televizních programů za příplatek, jako je opatření dotčené ve věci v původním řízení, sice nepozastavuje další přenos audiovizuálních mediálních služeb,

avšak omezuje na vnitrostátním území přístup k takovému kanálu. Takové opatření proto nespadá do působnosti čl. 3 odst. 1 a 2 směrnice 2010/13 a je autonomním opatřením podle vnitrostátního práva s tím důsledkem, že požadovaný výklad unijního práva není potřebný.

- 33 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že tento argument se netýká přípustnosti žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, nýbrž merita věci v původním řízení, a je konkrétně předmětem první položené otázky (obdobně viz rozsudek ze dne 4. října 1991, *Society for the Protection of Unborn Children Ireland*, C-159/90, EU:C:1991:378, bod 15).
- 34 S ohledem na výše uvedené je třeba žádost o rozhodnutí o předběžné otázce považovat za přípustnou.

K věci samé

Úvodní poznámky

- 35 Na prvním místě je třeba zkoumat tvrzení LRTK a litevské vlády, podle nichž takový televizní kanál, jako je kanál dotčený ve věci původním řízení, jehož programy jsou vytvářeny ve třetím státě, nespadá do působnosti směrnice 2010/13, a neplatí tak pro něj svoboda přijímání a dalšího přenosu programů zakotvená v této směrnici.
- 36 Litevská vláda totiž tvrdí, že programy televizního kanálu NTV Mir Lithuania vyrábí společnost usazená v Rusku a že BMA, usazená ve Spojeném království, nabízí pouze službu spočívající v šíření tohoto kanálu na litevském území, aniž by nesla redakční odpovědnost za jeho obsah.
- 37 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že směrnice 2010/13, jak vyplývá z bodu 35 jejího odůvodnění, stanoví řadu hmotněprávních kritérií, podle nichž se určuje, který členský stát má pravomoc vůči poskytovateli mediálních služeb, pokud jde o poskytování služeb, na něž se uvedená směrnice vztahuje.
- 38 V souladu s čl. 2 odst. 2 písm. a) směrnice 2010/13 spadají do pravomoci členského státu poskytovatelé mediálních služeb ve smyslu čl. 1 odst. 1 písm. d) této směrnice, kteří jsou považováni za usazené v tomto členském státě v souladu s čl. 2 odst. 3.
- 39 Zprv, pokud jde o pojem „poskytovatel mediálních služeb“, tento pojem podle definice v čl. 1 odst. 1 písm. d) směrnice 2010/13 označuje fyzickou nebo právnickou osobu, která má redakční odpovědnost za výběr audiovizuálního obsahu v audiovizuální mediální službě a určuje způsob organizace této služby.
- 40 Pojem „redakční odpovědnost“ je definován v čl. 1 odst. 1 písm. c) této směrnice jako „provádění účinné kontroly výběru pořadů i jejich chronologického uspořádání v programové skladbě u televizního vysílání nebo v katalogu u audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání“. Pro poskytovatele mediálních služeb, jak je definováno v čl. 1 odst. 1 písm. d) uvedené směrnice, je charakteristický výkon této kontroly vedoucí k přijímání redakčních rozhodnutí a z toho vyplývající redakční odpovědnost.
- 41 Fyzická nebo právnická osoba usazená v členském státě tak nese redakční odpovědnost ve smyslu čl. 1 odst. 1 písm. c) směrnice 2010/13 za programy televizního kanálu, pokud vybírá a chronologicky uspořádává pořady tohoto kanálu v programové skladbě. V takovém případě jde o poskytovatele mediálních služeb ve smyslu čl. 1 odst. 1 písm. d) této směrnice.

- 42 Jak naopak vyplývá z bodu 26 odůvodnění směrnice 2010/13, definice poskytovatele mediálních služeb nezahrnuje fyzické ani právnické osoby, které pouze šíří pořady, za něž nesou redakční odpovědnost třetí osoby.
- 43 Pokud jde o různé faktory, které je v tomto ohledu třeba vzít v úvahu, skutečnost, že dotyčná osoba získala licenci od regulačního orgánu členského státu, sice může nasvědčovat tomu, že tato osoba převzala redakční odpovědnost za pořady televizního kanálu, avšak jak zdůraznil generální advokát v bodě 40 svého stanoviska, toto není rozhodující v situaci, kdy unijní normotvůrce ve směrnici 2010/13 neharmonizoval udělování licencí nebo povolení k poskytování audiovizuálních mediálních služeb. Dále je třeba posoudit, zda má dotčená osoba pravomoc rozhodovat v posledním stupni o nabídce audiovizuálních služeb jako takové, což vyžaduje, aby měla k dispozici dostatečné materiální a lidské zdroje k převzetí takové odpovědnosti, jak uvedl generální advokát v bodech 43 až 45 svého stanoviska.
- 44 Zadruhé čl. 2 odst. 3 písm. a) až c) směrnice 2010/13 uvádí případy, kdy je poskytovatel mediálních služeb považován za usazeného v členském státě, a spadá tedy do působnosti této směrnice.
- 45 Z článku 2 odst. 3 písm. a) směrnice 2010/13 vyplývá, že poskytovatel mediálních služeb se považuje za usazeného v členském státě v případě, že má v tomto členském státě skutečné sídlo a „redakční rozhodnutí o audiovizuální mediální službě jsou přijímána v tomto členském státě“.
- 46 Z toho vyplývá, že pro účely určení, zda fyzická nebo právnická osoba spadá do působnosti směrnice 2010/13, je podle čl. 2 odst. 3 písm. a) této směrnice nezbytné ověřit nejen to, zda má dotčená osoba, která nese redakční odpovědnost za poskytované audiovizuální mediální služby, své skutečné sídlo v členském státě, ale i zda jsou v tomto členském státě přijímána redakční rozhodnutí týkající se těchto služeb.
- 47 Ačkoli je toto ověření skutkovou otázkou, kterou musí posoudit předkládající soud, Soudní dvůr mu může poskytnout prvky výkladu unijního práva, které potřebuje k tomu, aby mohl vyřešit spor, jež rozhoduje.
- 48 Pro účely ověření popsaného v bodě 46 tohoto rozsudku je nezbytné určit, zda jsou redakční rozhodnutí týkající se audiovizuálních mediálních služeb ve smyslu bodu 40 tohoto rozsudku přijímána v členském státě, na jehož území má dotčený poskytovatel mediálních služeb skutečné sídlo.
- 49 V této souvislosti je třeba poznamenat, že místo, kde jsou tato redakční rozhodnutí týkající se audiovizuálních mediálních služeb přijímána, je rovněž relevantní pro aplikaci hmotněprávních kritérií stanovených v čl. 2 odst. 3 písm. b) a c) směrnice 2010/13.
- 50 V tomto ohledu z první věty čl. 2 odst. 3 písm. b) směrnice 2010/13 vyplývá, že „má-li poskytovatel mediálních služeb skutečné sídlo v jednom členském státě, avšak redakční rozhodnutí o audiovizuální mediální službě jsou přijímána v jiném členském státě, považuje se za usazeného v členském státě, v němž působí podstatná část pracovníků zajišťujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb“. Článek 2 odst. 3 písm. c) této směrnice dále stanoví, že „má-li poskytovatel mediálních služeb skutečné sídlo v členském státě, avšak rozhodnutí o audiovizuální mediální službě jsou přijímána ve třetí zemi nebo naopak, považuje se za usazeného v dotčeném členském státě, působí-li podstatná část pracovníků zajišťujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb v tomto členském státě“.
- 51 Jak dále vyplývá ze znění čl. 2 odst. 3 písm. b) směrnice 2010/13 a čl. 2 odst. 3 písm. c) této směrnice, pro účely aplikace těchto ustanovení je relevantní místo skutečného sídla poskytovatele mediálních služeb a místo, kde působí zaměstnanci zajišťující poskytování audiovizuálních služeb.

- 52 Z analýzy provedené v bodech 38 až 51 tohoto rozsudku vyplývá, že redakční odpovědnost za audiovizuální mediální služby je znakem poskytovatele těchto služeb ve smyslu čl. 1 odst. 1 písm. d) směrnice 2010/13. Místo, kde má poskytovatel audiovizuálních služeb své skutečné sídlo, místo, kde jsou činěna redakční rozhodnutí týkající se uvedených služeb, a případně i místo, kde působí zaměstnanci zajišťující poskytování těchto služeb, jsou navíc relevantní kritéria, podle nichž lze na základě čl. 2 odst. 3 této směrnice ověřit, zda je tento poskytovatel usazen v členském státě, takže služby, které poskytuje, spadají do působnosti směrnice 2010/13. Pro tyto účely je naopak irelevantní, že pořady televizního kanálu šířené na území členského státu mohou být vytvářeny ve třetí zemi.
- 53 Na druhém místě je třeba zkoumat argument litevské vlády, podle něhož je třeba aplikovat litevské právní předpisy, neboť kanál NTV Mir Lithuania je směřován výhradně na území Litvy a BMA se usadila v jiném členském státě, než je Litevská republika, aby tyto právní předpisy obešla.
- 54 V tomto ohledu postačí uvést, že čl. 4 odst. 2 až 5 směrnice 2010/13 stanoví zvláštní postup pro řešení situací, kdy subjekt televizního vysílání spadající do pravomoci některého členského státu zajišťuje televizní vysílání, které je zcela nebo převážně směřováno na území jiného členského státu. Jsou-li totiž respektovány podmínky a postupy stanovené v tomto ustanovení, přijímající členský stát může na takový subjekt uplatnit svá pravidla upravující obecný veřejný zájem nebo jiná přísnější pravidla v oblastech koordinovaných touto směrnicí.
- 55 V tomto případě je však nesporné, že LRTK při přijímání rozhodnutí ze dne 18. května 2016 takto nepostupovala.
- 56 Z výše uvedeného vyplývá, že skutečnost, že pořady kanálu NTV Mir Lithuania mohou být vytvářeny ve třetí zemi, ani skutečnost – pokud Litevská republika nedodržela postup stanovený v této směrnici – že tento kanál, jehož poskytovatel je usazen v jiném členském státě, je směřován výhradně na území Litvy, nezpůsobuje Litevskou republiku povinnost řídit se směrnicí 2010/13.

K první otázce

- 57 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 3 odst. 1 a 2 směrnice 2010/13 vykládán v tom smyslu, že se vztahuje na opatření veřejného pořádku přijaté členským státem, kterým je poskytovatelům mediálních služeb, jejichž vysílání je směřováno na území tohoto členského státu, a jiným osobám, které poskytují spotřebitelům v uvedeném členském státě služby spočívající v šíření televizních kanálů či pořadů přes internet, povoleno šířit či dále přenášet na území tohoto členského státu po dobu dvanácti měsíců televizní kanál z jiného členského státu pouze v rámci balíčku televizních programů za příplatek.
- 58 Odpověď Soudního dvora na tuto otázku vychází z předpokladu, že BMA, jíž se opatření dotčená ve věci v původním řízení týkají, je poskytovatelem mediálních služeb usazeným v jiném členském státě než v Litevské republice, tj. ve Spojeném království Velké Británie a Severního Irska, který spadá do působnosti směrnice 2010/13 v souladu s jejími články 1 a 2, což musí předkládající soud ověřit s přihlédnutím k tomu, co je uvedeno v bodech 37 až 52 tohoto rozsudku.
- 59 Naopak, pokud ostatní osoby poskytující litevským spotřebitelům službu spočívající v šíření televizních kanálů či pořadů přes internet nemají postavení „poskytovatele audiovizuálních služeb“ ve smyslu čl. 1 odst. 1 písm. d) směrnice 2010/13, čl. 3 odst. 1 a 2 této směrnice se na ně nevztahuje.
- 60 Dále je třeba poznamenat, že poskytovatel mediálních služeb usazený v Litvě podléhá pravomoci tohoto členského státu, jak vyplývá z článku 2 směrnice 2010/13, takže čl. 3 odst. 1 a 2 této směrnice se na něj nevztahuje.

- 61 Za účelem odpovědi na první otázku je třeba připomenout, že čl. 3 odst. 1 směrnice 2010/13 stanoví, že členské státy zajistí svobodu přijímání vysílání a nebudou omezovat další přenos audiovizuálních mediálních služeb z jiných členských států na jejich území z důvodů, které spadají do oblastí koordinovaných touto směrnicí a k nimž patří i opatření proti podněcování k nenávisti ve smyslu článku 6 uvedené směrnice. Pokud jde o televizní vysílání, čl. 3 odst. 2 též směrnice umožňuje členským státům odchýlit se dočasně od čl. 3 odst. 1, je-li dodrženo několik hmotněprávních a procesních podmínek.
- 62 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že BMA na straně jedné a LRTK a litevská vláda na straně druhé se neshodují v otázce působnosti čl. 3 odst. 1 a 2 směrnice 2010/13. BMA tvrdí, že toto ustanovení míří na jakékoli omezení svobody přijímání a dalšího vysílání televizních pořadů ze strany přijímajícího členského státu s tím, že toto omezení je třeba podle ní chápat ve smyslu omezení podle článku 56 SFEU, zatímco LRTK a litevská vláda zastávají názor, že uvedené ustanovení platí pouze v případě, že dojde k úplnému pozastavení příjmu a dalšího přenosu televizních pořadů.
- 63 Podle ustálené judikatury Soudního dvora je při výkladu ustanovení unijního práva třeba vzít v úvahu nejen jeho znění a cíle, které sleduje, ale i jeho kontext a veškerá ustanovení unijního práva. Relevantní informace pro výklad ustanovení unijního práva může poskytnout rovněž historie jeho vzniku (zejména viz rozsudek ze dne 3. října 2013, Inuit Tapiriit Kanatami a další v. Parlament a Rada, C-583/11 P, EU:C:2013:625, bod 50).
- 64 Pokud jde nejprve o znění čl. 3 odst. 1 a 2 směrnice 2010/13, povahu opatření, na která se toto ustanovení vztahuje, z něj nelze bez dalšího zjistit.
- 65 Pokud jde zadruhé o kontext čl. 3 odst. 1 a 2 směrnice 2010/13 a cíle této směrnice, stejně jako to učinil generální advokát v bodě 59 svého stanoviska, je třeba uvést, že tato směrnice sice konkretizuje v oblasti audiovizuálních mediálních služeb svobodu poskytovat služby zaručenou článkem 56 SFEU, jelikož zavádí, jak jasně vyplývá z bodu 104 jejího odůvodnění „oblast bez vnitřních hranic“ pro tyto služby, avšak zároveň je třeba brát v potaz, jak uvádí bod 5 odůvodnění, jak kulturní, tak ekonomickou povahu uvedených služeb a jejich význam pro demokracii, vzdělávání a kulturu, což odůvodňuje, aby byla na tyto služby použita zvláštní pravidla.
- 66 Z devátého a desátého bodu odůvodnění směrnice 89/552 navíc vyplývalo, že omezení, která měl unijní normotvůrce v úmyslu zrušit, jsou omezení, která vyplývají z rozdílů mezi ustanoveními členských států o provozování vysílání a šíření televizních pořadů. Oblasti upravené touto směrnicí tedy byly koordinovány pouze, pokud jde o vlastní televizní vysílání, jak je definováno v čl. 1 písm. a) uvedené směrnice (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. září 2011, Mesopotamia Broadcast a Roj TV, C-244/10 a C-245/10, EU:C:2011:607, body 31 a 32).
- 67 Z bodu 1 a 4 odůvodnění směrnice 2010/13 vyplývá, že tato směrnice kodifikuje směrnici 89/552 ve světle nových technologií v oblasti přenosu audiovizuálních mediálních služeb. Z toho vyplývá, že prvně jmenovaná směrnice tyto oblasti koordinuje pouze, pokud jde o poskytování audiovizuálních mediálních služeb jako takových.
- 68 Pokud jde zatřetí o historii vzniku článku 3 směrnice 2010/13, je třeba poznamenat, že původní znění druhé věty čl. 2 odst. 2 prvního pododstavce směrnice 89/552 uvádí, že členské státy mohou prozatímně „pozastavit“ další přenos televizního vysílání, jestliže jsou splněny v něm uvedené podmínky. Ačkoli unijní normotvůrce při změně směrnice 89/552 směrnicí 97/36 vložil do tohoto předpisu nový článek 2a, který v odstavci 2 prvním pododstavci v podstatě přebírá původní znění druhé věty čl. 2 odst. 2 prvního pododstavce s tím, že sloveso „pozastavit“ nahrazuje slovesem „odchýlit se“, odůvodnění směrnice 97/36 neobsahuje, jak uvedl generální advokát v bodě 57 svého stanoviska, nic, z čeho by bylo možné dovodit, že unijní normotvůrce hodlal touto změnou měnit

povahu opatření, na která se vztahuje. Patnáctý bod odůvodnění směrnice 89/552 i přes uvedenou změnu i nadále uváděl, že přijímající členský stát má možnost „prozatímně pozastavit další přenos televizního vysílání“, což je nyní uvedeno v bodě 36 odůvodnění směrnice 2010/13.

- 69 Je také třeba dodat, že Evropská úmluva o přeshraniční televizi, která byla vypracována ve stejné době jako směrnice 89/552 a na niž tato směrnice odkazuje ve čtrnáctém bodě odůvodnění, stanoví v článku 4, který je ustanovením obdobným čl. 3 odst. 1 směrnice 2010/13, že strany této úmluvy „zaručí svobodu příjmu“ a „nebudou na svém území omezovat převzaté vysílání programů“, které spadají do působnosti uvedené úmluvy a jsou v souladu s jejími podmínkami.
- 70 To, že se unijní normotvůrce inspiroval zněním článku 4 Evropské úmluvy o přeshraniční televizi při formulaci čl. 3 odst. 1 směrnice 2010/13, naznačuje, že pojmy „svoboda přijímání“ a „omezení“ mají v kontextu této směrnice zvláštní, užší význam než pojem „omezení volného pohybu služeb“ ve smyslu článku 56 SFEU.
- 71 V této souvislosti je třeba uvést, že Soudní dvůr ve vztahu ke směrnici 89/552, ve znění směrnice 97/36, jejíž čl. 2a odst. 1 a 2 v podstatě odpovídá článku 3 odst. 1 a 2 směrnice 2010/13, konstatoval, že prvně jmenovaná směrnice zavádí zásadu, že přijímající členský stát uznává kontrolní roli členského státu původu u audiovizuálních mediálních služeb poskytovatelů spadajících do jeho pravomoci (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. září 2011, Mesopotamia Broadcast a Roj TV, C-244/10 a C-245/10, EU:C:2011:607, bod 35).
- 72 V tomto ohledu Soudní dvůr zdůraznil, že kontrola uplatňování práva členského státu původu na televizní vysílání a dodržování ustanovení směrnice přísluší pouze členskému státu, z něhož vysílání pochází, a že přijímající členský stát není oprávněn vykonávat vlastní kontrolu oblastí upravených směrnicí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 22. září 2011, Mesopotamia Broadcast a Roj TV, C-244/10 a C-245/10, EU:C:2011:607, bod 36).
- 73 Směrnice 2010/13 naopak v zásadě nebrání uplatnění vnitrostátní právní úpravy, která obecně sleduje cíl ochrany spotřebitelů, aniž přitom zavádí druhou kontrolu televizního vysílání vedle kontroly, kterou je povinen provádět členský stát, z něhož se vysílá (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. července 1997, De Agostini a TV-Shop, C-34/95 a C-36/95, EU:C:1997:344, bod 34).
- 74 Z rozsudku ze dne 9. července 1997, De Agostini a TV-Shop (C-34/95 až C-36/95, EU:C:1997:344), vyplývá, že vnitrostátní opatření sledující cíl obecného zájmu, kterým se řídí některé aspekty šíření a distribuce audiovizuálních mediálních služeb, nespádá do působnosti čl. 3 odst. 1 a 2 směrnice 2010/13, ledaže zavádí druhou kontrolu televizního vysílání vedle kontroly, kterou je povinen provádět členský stát, z něhož se vysílá.
- 75 Soudní dvůr v bodě 50 rozsudku ze dne 22. září 2011 ve věci Mesopotamia Broadcast a Roj TV (C-244/10 a C-245/10, EU:C:2011:607), rozhodl, že se směrnice 89/552, ve znění směrnice 97/36, nevztahuje na právní předpisy členských států, které se netýkají specificky šíření a distribuce pořadů a které sledují obecně cíl veřejného pořádku, aniž přitom brání vlastnímu dalšímu přenosu audiovizuálních mediálních služeb z jiného členského státu na svém území.
- 76 Bod 50 rozsudku ze dne 22. září 2011, Mesopotamia Broadcast a Roj TV (C-244/10 a C-245/10, EU:C:2011:607), však nelze vykládat v tom smyslu, že vnitrostátní opatření představuje omezení ve smyslu čl. 3 odst. 1 směrnice 2010/13, jestliže právní předpisy, na jejichž základě bylo přijato, upravují některé aspekty šíření nebo distribuce audiovizuálních mediálních služeb, jako jsou podmínky pro šíření či distribuci těchto služeb.

- 77 Takovým omezením tedy není vnitrostátní opatření, které obecně sleduje cíle veřejného pořádku a které upravuje podmínky distribuce televizního kanálu spotřebitelům v přijímajícím členském státě, pokud takové podmínky nebrání dalšímu přenosu uvedeného kanálu jako takovému. Toto opatření totiž nezavádí druhou kontrolu televizního vysílání vedle kontroly, kterou je povinen provádět členský stát, z něhož se vysílá.
- 78 Pokud jde o opatření dotčené ve věci v původním řízení, zaprvé z informací poskytnutých LRTK a litevskou vládou vyplývá, že vnitrostátní zákonodárce přijal čl. 33 odst. 11 a čl. 33 odst. 12 bod 1 zákona o informační společnosti, na jehož základě bylo přijato rozhodnutí ze dne 18. května 2016, za účelem boje proti aktivnímu šíření informací diskreditujících litevský stát a ohrožujících jeho státnost, aby tak s ohledem na zvláště významný vliv televize na utváření veřejného mínění chránil bezpečnost litevského informačního prostoru a chránil veřejný zájem na tom být řádně informován. Informacemi podle tohoto ustanovení jsou informace, na které se vztahuje zákaz ve smyslu článku 19 tohoto zákona, včetně informací podněcujících k násilnému rozvracení litevského ústavního pořádku, k útokům na svrchovanost Litevské republiky, její územní celistvost a politickou nezávislost, válečná propaganda, informace podněcující k válce či nenávisti, výsměchu či pohrdání, k diskriminaci, násilí nebo fyzické odplatě vůči skupině osob či členovi této skupiny, zejména na základě státní příslušnosti.
- 79 Ve vyjádření před Soudním dvorem LRTK uvedla, že rozhodnutí ze dne 18. května 2016 bylo přijato z důvodu, že jeden z pořadů vysílaných na kanálu NTV Mir Lithuania obsahoval nepravdivé informace o kolaboraci Litevců a Lotyšů za holokaustu a o údajně nacionalistické a neonacistické interní politice pobaltských států představující hrozbu pro ruskou národnostní menšinu žijící na území těchto států podněcující k nepřátelství a nenávisti na základě státní příslušnosti vůči pobaltským státům. Tento pořad byl podle LRTK zaměřen na rusky hovořící menšinu v Litvě a prostřednictvím různých propagandistických technik se snažil negativně a sugestivně ovlivňovat názor této sociální skupiny na vnitřní a vnější politiku Litevské republiky, Lotyšské republiky a Estonské republiky, zdůrazňovat rozdíly a polarizaci společnosti, zdůrazňovat napětí v regionu východní Evropy vyvolané západními zeměmi a zobrazovat Ruskou federaci jako oběť.
- 80 Ze spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, nevyplývá, že byla tato konstatování rozporována, což musí ověřit předkládající soud. Na tomto základě je třeba takové opatření, jako je opatření dotčené ve věci v původním řízení, považovat za opatření sledující obecně cíl veřejného pořádku.
- 81 Zadruhé LRTK a litevská vláda ve svých písemných vyjádřeních uvedly, že rozhodnutí ze dne 18. května 2016, podle něhož mají poskytovatelé mediálních služeb, jejichž vysílání je směřováno na litevské území, a další osoby, které poskytují litevským spotřebitelům službu spočívající v šíření televizních kanálů či televizního vysílání po internetu, povinnost po 12 měsících šířit či dále přenášet kanál NTV Mir Lithuania pouze v rámci balíčku televizních programů za příplatek, upravuje pouze podmínky distribuce tohoto kanálu litevským spotřebitelům. Zároveň je ve věci v původním řízení nesporné, že rozhodnutí ze dne 18. května 2016 nepozastavuje ani nezakazuje další přenos tohoto kanálu na litevském území, neboť i přes uvedené rozhodnutí lze tento kanál na tomto území legálně šířit a litevští spotřebitelé jej mohou nadále sledovat, pořídí-li si balíček televizních programů za příplatek.
- 82 Takové opatření, jako je opatření dotčené ve věci v původním řízení, proto nebrání dalšímu přenosu televizních pořadů televizního kanálu z jiného členského státu, na nějž se vztahuje toto opatření, jako takovému na území přijímajícího členského státu.
- 83 Článek 3 odst. 1 a 2 směrnice 2010/13 se proto na takové opatření nevztahuje.
- 84 Vzhledem k výše uvedenému je třeba na první otázku odpovědět tak, že čl. 3 odst. 1 a 2 směrnice 2010/13 musí být vykládán v tom smyslu, že se nevztahuje na opatření veřejného pořádku přijaté členským státem, kterým je poskytovatelům mediálních služeb, jejichž vysílání je směřováno na území tohoto členského státu, a jiným osobám, které poskytují spotřebitelům v uvedeném členském státě

služby spočívající v šíření televizních kanálů či pořadů přes internet, povoleno šířit či dále přenášet na území tohoto členského státu po dobu dvanácti měsíců televizní kanál z jiného členského státu pouze v rámci balíčku televizních programů za příplatek, jestliže toto opatření nebrání dalšímu přenosu jako takovému televizních pořadů tohoto televizního kanálu na území prvně uvedeného členského státu.

K druhé otázce

85 Vzhledem k odpovědi na první otázku není třeba odpovídat na druhou otázku.

K nákladům řízení

86 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (druhý senát) rozhodl takto:

Článek 3 odst. 1 a 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/13/EU ze dne 10. března 2010 o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících poskytování audiovizuálních mediálních služeb („směrnice o audiovizuálních mediálních službách“) musí být vykládán v tom smyslu, že se nevztahuje na opatření veřejného pořádku přijaté členským státem, kterým je poskytovatelům mediálních služeb, jejichž vysílání je směřováno na území tohoto členského státu, a jiným osobám, které poskytují spotřebitelům v uvedeném členském státě služby spočívající v šíření televizních kanálů či pořadů přes internet, povoleno šířit či dále přenášet na území tohoto členského státu po dobu dvanácti měsíců televizní kanál z jiného členského státu pouze v rámci balíčku televizních programů za příplatek, jestliže toto opatření nebrání dalšímu přenosu jako takovému televizních pořadů tohoto televizního kanálu na území prvně uvedeného členského státu.

Podpisy.